

cialdemokrat eller andet, at man ikke, hvis man mener, det er forkert – og det mener jeg, men det gør justitsministeren og regeringen jo ikke, for de har jo tilladt, at sådan er strafniveauet – instruerer om, at den type sager med sådanne straffe skal ankes, ikke alene hver gang, men hver eneste gang.

Denne er ikke anket, og det er vel, fordi den afspejler det strafniveau, som man ønsker, og det er fair nok, jeg ønsker bare et andet.

(Kort bemærkning).

**Anne Baastrup (SF):**

I forbindelse med voldspakken var vi inde på spørgsmålet om, hvad Folketinget kan gøre i forsøget på at få forhøjet straffene, og der kom det jo klart frem i en henvendelse fra dommerne, at de ikke ønskede den måde at lave en lovgivning på. Derfor kommer justitsministeren nu med en anden variation af det. Det vil sige, at man fjerner den lavere del af strafferammen, når det drejer sig om voldtægt.

Men det, hr. Helge Adam Møller ved eller burde vide, er jo, at man hviler på den praksis, der har været i forløbet. Og dér synes jeg, at Det Konservative Folkeparti svigtede grusomt det efterår i 1998, hvor vi var et flertal i Folketinget, der fik vedtaget, at Straffelovrådet skulle beskæftige sig konkret med: Hvordan er strafferammerne i dansk straffelovgivning? Hvordan udnyttes de? Er der problemer i forhold til den måde, man ser på mennesket i dag?

Der valgte Dansk Folkeparti, De Konservative og Venstre at vende sig imod det, fordi man havde ambitionen om at køre en hetz mod domstolene og intet andet.

Det er dét, jeg synes er så forfærdelig fortvivlende, at vi ikke havde et enigt Folketing, der sagde: Her har vi et projekt for Straffelovrådet, det synes vi i enighed at Straffelovrådet skulle påtage sig. Men nej, De Konservative, Venstre og Dansk Folkeparti kører bare frem hele tiden med konkrete forslag til at ændre enkeltsager i stedet for at se på det i en sammenhæng.

(Kort bemærkning).

**Søren Søndergaard (EL):**

Jamen så synes jeg, at vi skal bruge det her til lidt forbrugeroplysning til borgerne, for jeg synes ikke, at der skal stå det indtryk tilbage for to domsmænd, der deltager i en retssag, og som synes, at der skal gives en strengere dom end den, som den juridiske dommer mener, at de så bare skal opgive, fordi de får at vide, at det er

praksis, og at den garanteret vil blive anket, hvis man giver længere straf.

Jeg synes da, de skal insistere, og der har hr. Helge Adam Møllers parti og alle andre partier jo også en forpligtelse til at sikre, at de domsmænd, som sidder, har modet til at insistere på, hvad de synes er rigtigt, og ikke lade sig tyrannisere. Det synes jeg ikke man skal. Så må dommene jo blive anket, hvis der er et ønske om at anke dem, og så må tingene gå deres gang.

Men jeg synes ikke, man skal efterlade det indtryk her, at domsmænd skal være sådan nogle viljeløse nogle, der overhovedet ikke har deres egen mening. Man skal selvfølgelig stå ved, hvad man synes dommen skal være. Det er jo derfor, man er udnævnt som domsmand.

(Kort bemærkning).

**Justitsministeren (Frank Jensen):**

Jeg synes, man skal huske den lovændring, vi lavede i 1997. Det er jo rigtigt, at der under lovbehandlingen var en drøftelse med Dommerforeningen om den måde at ændre strafniveauet på, men jeg er til gengæld af den opfattelse, at den måde, vi gjorde det på, er fuldt tilstrækkelig. Det har Højesteret jo også medgivet at den var i den kendelse, vi fik fra Højesteret efter lovændringen i 1997, hvor Højesteret har sagt, at den lovgivning, som Folketinget gennemførte med den anden voldspakke, skulle de underliggende retter lægge til grund. Og det har været det, som for regeringen har været formålet.

Hr. Helge Adam Møller skal huske, at Det Konservative Folkeparti og Venstre i øvrigt også stemte for voldspakke nr. 2 i 1997, og jeg går ud fra, at når man stemmer for en lovgivning, er det også et udtryk for, at man er enig i det, der står i lovgivningen.

Og når man ser på den udvikling, der har været – kriminolog Britta Kyvsgaard har jo lavet ganske gode beskrivelser af, hvordan udviklingen har været på voldsstraffeområdet i Danmark igennem de seneste år – viser det sig, at domstolene faktisk dømmer ud fra det, som har været Folketingets store flertals formål, nemlig en skærpelse af strafudmålingen i den personfarlige kriminalitet, her altså voldsstrafkriminalitet.

Så udviklingen er gået sådan, både når vi ser på strafudmålingen, og også når vi ser på, hvor mange voldssager der faktisk bliver bragt frem til domstolene. Det er jo ikke mindst også et vigtigt formål på det retspolitiske område og for retsfølelsen, at sagerne faktisk bringes frem til domstolene. Og det hænger sammen med, at be-